

ЕДУАРД БРАЙЪНТ РАЗКЛОНЕНИЯ

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

Върхът на еволюцията...

Силуетът на града със своите заострени и овални форми проблясваше под звездното небе. Беше късно през нощта и по виадуктите нямаше почти никакво движение. На последния етаж в куполовидната сграда на информационната медия „Предвестник“ всички офиси бяха празни, освен един. През отворите в стената се процеждаше мека ултравиолетова светлина.

— Кой, по дяволите, си ти? — Морисел се отпусна обратно в топлата течност. Посетителят стоеше на ръба на личния медитативен басейн на репортера.

— Да речем, че съм твой далечен роднина — думите се изтърколиха хрипкаво от назъбения клон. — При това ни делят доста поколения.

— Виж сега, не искам да се проявявам като пълен циник. Може и да си ми някакъв далечен братовчед по люпилня линия, обаче точно в момента ми е страшно трудно да повярвам, че не си най-обикновена откачалка. Така де, пропълзяваш в офиса ми посред нощ, разстилаш се на пода и най-невъзмутимо ми заявяваш, че си ми далечен роднина от бъдещето. Или си страшно нагъл, или...

— Казах ти истината — отвърна посетителят, който заплашително се извисяваше директно над Морисел. Влакнестите израстъци около клюна му се гърчеха неспокойно, без да изразяват никаква конкретна емоция. За момент се подредиха в изражение на откровеност, преди отново да изпаднат в пълен безпорядък.

— Я не ми виси на главата! — сопна му се Морисел.

Самопровъзгласилият се пътник във времето се отдръпна назад. Новинарят се постара да придобие примирително изражение. От тая история можеше да се получи сносен материал, реши той. *Какво пък, тази година може да подхванат сезона на откачените новини по-рано.*

— Виж, ако ми кажеш, че си чуждопланетно създание, това бих могъл да го преглътна, стига да имаш нужните доказателства. Не е

особено вероятно, но поне е възможно от научна гледна точка. Обаче пътуване във времето? Не, това е просто невъзможно.

— Твоят скептицизъм е похвален — каза посетителят и се намести на долните си пипала. — Предполагам тъкмо логичната мисъл ти е помогнала да постигнеш такъв успех в своята професия. Но не позволявай на логиката да впримчи ума ти в сляп догматизъм.

— Добре, правя всичко по силите си да те изслушам и разбера — Морисел беше почнал безцелно да си играе с писалката си. — Да предположим, че *идваш* от бъдещето. Каква е причината да пътуваш до нашето време?

Гласът на посетителя прозвуча глухо и треперливо.

— Върнах се много хилядолетия назад, за да ви предупредя. Осъзнавам, че звучи крайно драматично, но това в общи линии е същността на мисията ми.

— Така ли? — Морисел хвърли поглед към хронометъра и се постара да потисне раздражението си. — И какво искаш да ме предупредиш? — той беше почнал да скицира нещо подобно на череп върху гелотаблета до електроскрипта на бюрото си.

Посетителят кръстоса един ред горни израстъци, които се свиха някак непохватно.

— Нямам за цел да предупредя теб конкретно. По-скоро от известно време се опитвам да предупредя целия ви свят.

— Как така от известно време? И с други ли си опитвал да се свържеш?

— Само с един досега — влакната около клюна му заеха мрачно изражение. — Твой колега в областта на комуникациите и близък познат, струва ми се. Името му беше Конот.

— Дес Конот? — внезапно Морисел се стресна. — От офиса му казаха, че е излязъл в продължителна почивка. Това ми се стори странно...

— Конот е в психиатрия.

— Дес?

— Това е цената, която плати, задето повярва на историята ми.

Разтърсен, репортерът изтри черепа от гелотаблета си и започна да рисува някаква фигура от преплетени кръгове.

— Добре, но само защото Конот си е загубил ума, това все още нищо не доказва. Не мога да повярвам, че отличен репортер като Дес

ще откачи само, защото е чул някаква шантава история.

Морисел замълча, като се надяваше думите му да провокират мъжа, застанал до басейна, но това не се случи. Посетителят само тихо се взираше в Морисел.

— Добре, дай да го чуем твоето предупреждение — каза Морисел накрая.

— Ти не ми вярваш. Поне засега. Но ще ми повярваш — посетителят разплете горните си израстъци и се плъзна по-близо. — Да предположим, братко Морисел, че времето тече във вид на поток. Предполагам тази идея ти е поне донякъде позната?

— Да, приказки от неделното училище.

— Е, идеята за времето като река по същността си е точна. И в хода на времето има моменти, които са изключително важни за бъдещето и за миналото. Тези моменти са като разклонения в течението на реката, където историята може да поеме в различни посоки. Понякога тези обстоятелства могат да бъдат манипулирани.

Морисел слушаше внимателно и несъзнателно надраска поредния череп на гелотаблета си.

— Твоят времеви поток приближава тъкмо такова критично разклонение и точно затова моите колеги ме изпратиха обратно — продължи мъжът с хрипков глас. — Разбираш ли, това е експеримент. Опит, породен от нашето отчаяние. Приближаващото разклонение е от огромно значение и моята мисия е да повлияя с всички възможни средства на посоката, в която ще поеме вашето общество.

— Амбициозно начинание — обади се Морисел.

— Може би ще се окаже невъзможно. Никой от нас не е опитвал такова нещо преди. Намесата в ръкавите на времето може да се окаже опасна за всички алтернативни версии на бъдещето.

— Тогава защо го правите? — попита Морисел, върху чийто гелотаблет се беше появило изображение на пясъчен часовник върху скицирания череп.

— От отчаяние. Приближаващото разклонение е от огромно значение за бъдещето на цивилизацията. Затова е абсолютно наложително моята намеса да доведе до избор на едно конкретно разклонение и напълно да елиминира другото. Това е моята мисия — да се уверя, че вашето общество ще избере по-добрата опция.

Морисел осъзна, че скептицизмът му чувствително се е смекчил. Гласът на посетителя, независимо от тромавата му реч, звучеше авторитетно. Пипалата на репортера започнаха да повтарят и удебеляват линиите на скицирания череп.

— Нека ти опиша едно възможно бъдеще, което очаква твоето общество, братко Морисел. Напоследък много се говори за замърсяването на околната среда, нали?

— Екологията, да — кимна Морисел утвърдително.

— Жизненоважният баланс между разумните обитатели на тази планета и нейната екосистема е на път да бъде нарушен. Твърде сте закъснели. Отдавна е трябвало да сложите край на съсипването на вашия свят.

Морисел понечи да отговори, но посетителят махна с пипало.

— Изслушай ме. Въздухът и водата ви са непоправимо отровени. Планетата е на път да бъде обхваната от неописуеми ужаси. Първи ще измрат микроорганизмите. След тях най-малките същества. После растенията и накрая вашата раса. За известно време тук-там ще се задържат оазиси на живота, но борбата за намаляващите ресурси ще доведе до масови конфликти. Ще бъдат използвани всякакви отрови, термоядрени бомби и биологични оръжия. Разрухата ще бъде пълна. Планетата ще остане почти изцяло стерилна и, ако някакъв живот изобщо оцелее, ще минат стотици милиони години преди появата на друга разумна цивилизация. Ето колко далеч в бъдещето могат да надникнат нашите вероятностни сценери. От света ви ще остане овъглен труп.

Увереността в гласа на посетителя разтърси Морисел. Описанието на самоунищожаващата се цивилизация беше крайно внушително.

— Добре де — каза той накрая, — но ако ти си от бъдещето, тогава явно сме поели по другото разклонение, което не води до унищожаването на света. Това ли е другата алтернатива? Твоята бъдеща реалност? Това ли е нашият шанс да избегнем световната разруха?

Посетителят отвори клюна си, но не каза нищо. Тялото му внезапно беше обгърнато от сребриста светлина и линиите на силуета му започнаха да се размазват.

— Съжалявам, братко Морисел — думите изглежда идваха от много далече. — Опасявам се, че моят енергиен източник се е изтощил по-бързо от очакваното. Няма да мога да продължа да поддържам маската си.

Сиянието се усили и се превърна в ярка мъглявина, която почти напълно прикри посетителя от смаяния поглед на Морисел.

После сиянието изчезна и Морисел видя истинското лице на посетителя.

— Наистина ли искаш да знаеш каква е алтернативата? — попита създанието. — Историята, която ти предадох, е разклонението, по което аз с всички сили се опитвам да ви накарам да поемете. Вашето абсолютно и окончателно самоунищожение е по-добрата алтернатива. Сигурен ли си, че искаш да чуеш какъв е по-лошият вариант?

Морисел само се взираше в окосмената глава на антропоида, тронаво изправен на задните си крайници. Вместо да отговори, той започна да пици.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.